

HRUŠTIČKA

Jeden chalupník měl na zahradě hrušeň, která nesla plody neobyčejně velké, sladké a lákavě zbarvené. Rok co rok jich načesal čtyři plné košíky, ani o hrušku míň, ani o hrušku víc. Podle staré smlouvy musel všechny hrušky odnést králi.

Jednou na podzim načesal hrušek jen tři a půl košíku, ačkoli se vyšplhal až do košaté hrušně a hledal od větve k větvi.

"Děti moje," naříkal večer, "je zle. Král mě bude podezírat, že jsem ho podvedl, postaví mě před soud a dá uvěznit."

Děti se choulily na lavicích a poplakávaly. Bály se o otce. I nejmladší dcerka se o otce bála, ale neplakala. Přemýšlela, jak by mu pomohla, a v noci najednou dostala nápad.

"Tatínku, netrap se," řekla ráno. "Všecko dobře dopadne. Než pojedíš ke dvoru, vlezu si do toho poloprázdného košíku, zasypeš mě hruškami, tak aby byl plný, nahoru položíš hrušňové větve, a nikdo si ničeho nevšimne."

V první chvíli o tom chalupník nechtěl ani slyšet, chvíli váhal, ale nakonec strach zvítězil. Udělal všechno tak, jak mu děvčátko poradilo. Když stržil za své ovoce víc než jiná léta, vrátil se s prázdným trakařem domů.

Na zámku odnosil lokaj košíky s hruškami do chladné komory, aby se plody uležely. Ženě, zámecké kuchařce si postěžoval, že mu asi ubývají síly, protože čtvrtý košík už jen taktak uzvedl.

Jakmile dívenka zůstala v komoře sama, vyskočila a chtěla utéci, ale dveře byly zavřené. Zabouchat nesměla - kdyby se král dozvěděl pravdu, potrestal by tatínka. Schovala se mezi prázdné konve a sudy a usnula. Když se hladová probudila, pustila se do otcových šťavnatých hrušek.

Před polednem šla kuchařka pro povidla, ale byla zpátky cobydup. "Muži! V komoře jsou myši! Musí jich být celý pluk: všude po zemi se povalují ohryzky. "

Lokaj snesl z půdy pastičky, žena do každé zastrčila proužek slaniny a běžela do komory. V koutku našla vyděšenou holčičku.

"Nejsi nakonec ty ta myška? Co tu děláš? Jak ses sem dostala? Kdopak jsi?"

Dívenka poznala na první pohled, že je kuchařka dobrosrdečná a všechno jí pověděla. Jen prosila, aby na jejího otce nežalovala králi.

"I jdi! Ode mne, ani od mého muže se nikdo nic nedozví. Řeknu králi, že jsi sirotek po mé sestře, a aby ti snad někdo nevyčítal, že darmo ujídáš chleba, pomůžes mi v kuchyni loupat brambory nebo přebírat čočku. Pojď, neboj se. Budu ti říkat Hruštička. "

Jednou běžela Hruštička pro pažitku do polévky, právě když se nejmladší princ, jen o málo starší než ona, učil střílet z luku. Sotva ji uviděl, hned utíkal za králem, aby jim dovolil hrát si spolu. Princ s Hruštičkou se sblížili a když dorostli, začali si lidé šeptat, že princ je zamilovaný až po uši a nechce slyšet o jiné nevěstě než o Hruštičce.

Hruštička byla hezká jako obrázek, "hodná a pracovitá, prince měla stejně ráda jako on ji. Všichni na zámku jí přáli, až na komornou. Ta komorná jednou při ranním česání našeptala královně, že Hruštička musí mít spojení s temnými silami: včera se prý v čeledníku vychloubala, že ví, kde skrývají čarodějnice své poklady.

Královna to pověděla králi, a ten hned pro Hruštičku poslal. Bránila se, že o žádném pokladu nikdy ani neslyšela, ale ať jí král věřil, nebo ne, byl rád, že ji může ze zámku vystrnadit: "Jdi, a bez pokladu se nevracej!" poručil Hruštičce.

Kuchařka nechtěla děvče pustit, ale Hruštička se rozhodla, že půjde. Nevěděla kam, nevěděla kudy. Tak šla, kam ji nohy nesly. Večer potkala stařenku, která ji poprosila o kousek chleba. Hruštička se se stařenkou o chleba ochotně rozdělila.

"Jsi hodná panenka a já vím, proč jsi tady," řekla stařenka. "Dobře poslouchej co ti poradím, a nic zlého tě nepotká." Dala Hruštičce plecháček se sádlem, pověděla, kudy má jít, co dělat, a pak zmizela.

Dívka prošla černým lesem a tu se za staletými smrky vynořily chmurné věže čarodějného zámku. Hruštičce se roztráslly nohy. Ale jen si vzpomněla na prince a stařenku, šla odvážně dál. Vystoupila po mramorovém schodišti k dubové bráně, promazala dveře sádlem z plecháčku, a brána se před ní sama otevřela. Po špičkách proběhla chodbou. Všechno bylo přesně tak, jak stařenka předpověděla: Ve třinácté komnatě ležela na achátovém stole

pozlacená truhlička, těžká, že ji sotva uzdvihla.

"A teď rychle pryč!" řekla si Hruštička, ale sotva překročila práh, z truhličky se ozval výkřik. Za ním druhý, třetí a celý zámek se rozlaholil skřehotavými hlasy:

"Dveře, dveře, rozdrťte tu vetřelkyni!"

Dveře však řekly: "Ne. Vy jste nás, čarodějnice, nikdy nenamazaly, a ona to udělala. Ať jde s pokojem!"

Pozdě večer se Hruštička dotrmácela s těžkou truhličkou na kraj lesa. I teď potkala dobrotivou stařenku. Ta ji pochválila za statečnost a řekla:

"Až přijdeš do zámku, nedávej králi poklad dřív, dokud neslíbí, že ti za něj dá pytel, co stojí za dveřmi do sklepa."

Král s tak skromným přáním souhlasil. Dal pytel přinést do trůnního sálu, kde se shromáždil celý dvůr. Lokaj pytel rozvázal a z pytle vyskočil princ. Objal Hruštičku a zavolal:

"Teď jsem, Hruštičko, navždy tvůj!" Co měl král dělat? Mohl jen chystat svatbu.

Pak teprve předala Hruštička králi zlatou truhličku. Král odklopil víko a z truhličky vyletěla zlatá slepice se sedmi zlatými kuřaty. Honil ji král, honila ji královna, honil ji kdekdo, ale nedohonil.

(Hruštička. Rakouská pohádka. Pohádkové lístečky. Eva Jilková. 1986).

